

הדלקת-נרות

י-ם-----6:53
ב"ב-----7:10

צאת שבת

י-ם-----8:07
ב"ב-----8:10
ר"ת-----8:45

—פניני משה—**דברי תורה לפרשת ואתחנן**

א { "ואתחנן אל ה' בעת ההוא לאמור". משה רבינו התחנן אל השם יתברך, כי "בעת ההוא" שברגע האחרון של לפני הפטירה יוכל לומר "ה' הוא אלוקים". {הרה"ק מקוצק} {כידוע שבשעת פטירתו של האדם היצה"ר מנסה להכניס באדם הרהורי כפירה באלוקים חיים}.

ב { "ואתחנן אל ה'". מה טעם לא נאמר "ואחנן" כי אם דוקא בבנין התפעל? ברם, אמר משה רבינו ע"ה כל עצמי הנני חטיבה של תפילה, כמו שאמר דוד המלך גם הוא "ואני תפילה" שפירושו הוא גם אני עצמי הפכתי להיות תפילה.,

{חשבה לטובה מהרה"ק ר' חנוך העניך הכהן מאלכסנדר זי"ע}

ג { "ואתחנן אל ה'". מצינו במדרש, שבשעה שאמר יעקב אבינו "וענתה בי צדקתי ביום מחר אמר לו הקב"ה "אל תתהלל ביום מחר למחר בתך יוצאה ומתענה שנאמר "ותצא דינה בת לאה. מכאן אנו למדים, שאין אדם צריך לדבר אלא דברים הנוגעים לאותו יום ולעת הנוכחית ואל לו לדבר על יום המחר לפי שאין יודע מה ילד יום. זהו שמרמז כאן הכתוב, "ואתחנן אל ה'" תחינתי לפני השם יתברך היתה כי "בעת ההיא לאמר" שאזכה לומר רק מה שנוגע לעת ההיא ולא ליום מחר.

ד { "ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמור". משה רבינו ע"ה התחנן וביקש לדורות "כי בעת ההיא" לכשתבוא לישראל עת כזאת כאשר לא יוכלו להתפלל, מרוב הצרות והתלאות של הגלות מתוך הכוונה הראויה כי אם רק "לאמר" שיוכלו רק לומר בפיהם ובשפתם תתקבל נא תפילתם גם אז. {הרה"ק ר' יעקב דוד מאמשינוב זי"ע}

ה { "ואהבת את ד' אלקיך". כתוב בתנא דבי אליהו שחייב אדם לומר מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי, "ואהבת" אותיות "האבות" שצריך לאהוב את הקב"ה כמו שהאבות אהבו את הקב"ה. {אבי מורי שליט"א}

ו { "והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך... ושננתם לבבך". אם רוצה אדם ללמד תורה ומוסר לזולת, עליו להיות חדור בדברים מה שהוא אומר לפי שרק אז עשויים הם להשפיע, כפי שאמרו חז"ל דברים היוצאים מן הלב נכנסים אל הלב. וזהו פירושו "והיו הדברים האלה על לבבך" אם "והיו הדברים האלה על לבבך" שהם חדורים עמוק בלבבך, אזי יתכן "ושננתם לבבך" שישפיעו כחץ שנון על בניך ותלמידך, אבל אם לא יהיו יהיו "על לבבך" לא תהיה להם כל השפעה על אחרים. לפיכך נאמר "ושננתם" ולא "ולמדתם". {אלשיך הק'}

"שבת-שלום"

"אגזטן שבת"

משה יוסף יוסף